

Sententias

ROČNÍK 3 / ČÍSLO 2 / DUBEN 2021

E-ZIN / ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

Jan Kovanic

Autor SCI-FI románu Blackout
přichází s hororovou povídkou
"Nevinné dítě".

Sabina Huřtáková

Obohatí Sententias povídkou
Tajemství krumlovské synangogy
a dalšími povídkami.

Miroslav Valina

Autor knihy Vlčí pouto,
přichází se sérií povídek
Noc, Setkání, Cibulky a Claim.

Helena Kopečná

pokračuje dalším dílem
románové série:
"Povídky na klíč bez DPH".

Sententias

ROČNÍK 3 / ČÍSLO 2 / DUBEN 2021

E-ZIN / ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

Jan Kovanic

Autor SCI-FI románu Blackout
přichází s hororovou povídkou
"Nevinné dítě".

Sabina Huřtáková

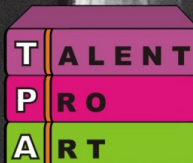
Obohatí Sententias povídkou
Tajemství krumlovské synangogy
a dalšími povídkami.

Miroslav Valina

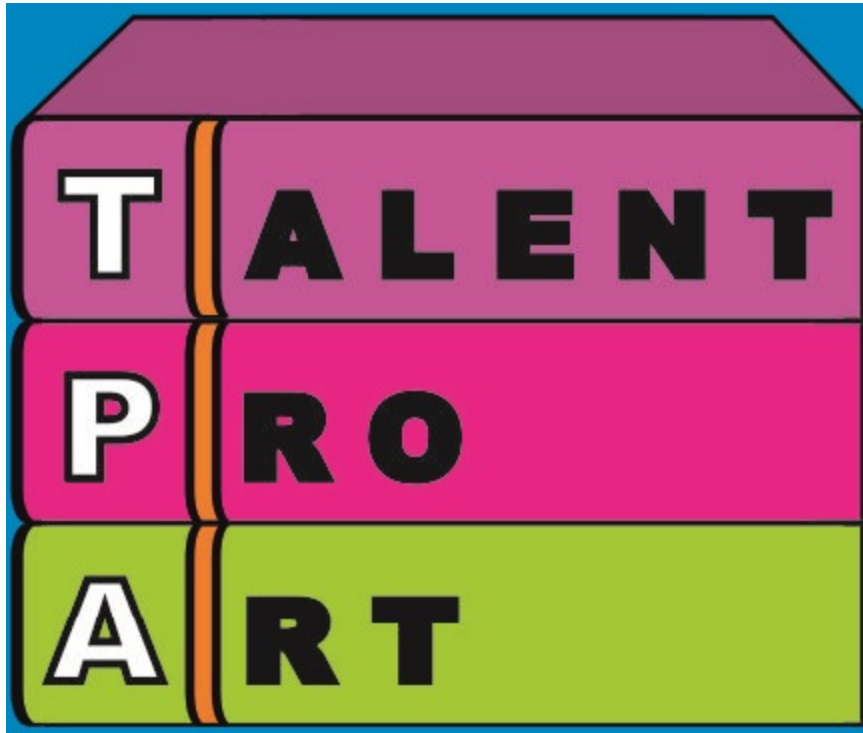
Autor knihy Vlčí pouto,
přichází se sérií povídek
Noc, Setkání, Cibulky a Claim.

Helena Kopečná

pokračuje dalším dílem
románové série:
"Povídky na klíč bez DPH".

Sententias

Jan Kovanic (*1951 v Liberci), absolvent FEL ČVUT Praha (1975), píše od roku 1997 pravidelně do Neviditelného psa. Do SF vstoupil románem *Blackout* (1999), soft klonem Neffovy Tmy. Z jeho dalších šesti knih získal román *Zapomeňte na Mars* cenu Trifid a nominaci na cenu Aeronutilus 2007. V časopisech a sbornících publikoval na 50 povídek, zejména v Mloku a Kočasu. V CKČ vyhrál dvakrát kategorii krátkých povídek (*Malá sklenička, stejná jako ostatní*, 2003 a *Já chci sestřičku!*, 2005). Je dvojnásobným Vidoucím (2003), pyšní se Zlatou zebrou (2007) a budičkem ze Stříbřitělesklého halmochronu (2008).

NEVINNÉ DÍTĚ

Jan Kovanic

Pasadena, 1956

Prosím vás, doktore, rozmyslete si, co děláte! Co chcete udělat!!
Nedělejte to!!!

Jsem jen nevinné dítě.

*

Od chvíle, kdy jsem poprvé nabylo vědomí, se v mém životě prolínají dva barevné proudy – růžový a černý. Pokud lze černou považovat za barvu. Avšak obávám se, že jde spíše o nedostatek barev. Stejně tak jako nenávisť, které se mi dostalo, nebyla ani tak jasně mířenou zlobou, ale snad pouze nedostatkem lásky. Alespoň zpočátku.

Růžová: sladké splývání v rozostřeném prostoru, neustálý pocit naplnění pod klidně tlukoucím maminciným srdcem. Slyším zurčení její krve. Ležím v hlubině bezpečí, konejšivě pohupováno. Nevidím, jen pociťuji všudypřítomnou růžovou mlhu. Poslouchám téměř neustálý tok zajímavých informací z naučných televizních pořadů – tam venku.

Jenže potom nastupuje černá. Nejdříve nepatrné náznaky paniky a odmítání. Občasné zadrhnutí přívodu kyslíku, které potápěči hrozí udušením. Pak jasně zachycuji maminciny myšlenky, ze kterých je cítit její

odpor vůči mě, dosud nenarozenému. Kolem mne začínají kroužit její představy jako nějaká neviditelná zvířata. Nebezpečná zvířata s ostrými rvavými zuby a dlouhými rdousícími chapadly. Cítím černotu, sálající z pojmů:

Obluda, netvor, cizopasník, vetřelec. To...

Maminku jsem bolelo. Děsila se i pouhé nevolnosti. Přitom kolik dětí se každým dnem narodí na celém světě! Ale zdálo se, že právě teď a právě tady, ve slunné Kalifornii, se přirozený akt zrození lidského života stal záminkou pro to, aby si lidé začali vymýšlet působivé, i když nepravdivé, horory. Možná i proto maminka dostala zcela zbytečný strach ze smrti. Ze své smrti. Můj život jí byl zcela lhostejný. Považovala mne za jakýsi druh rakoviny. Její organismus se proti mě bránil. Zrychlení tepu maminčina srdce mne rozrušovalo, průniky hormonů způsobovaly skutečnou hrůzu, mělo jsem pocit, že se snad děsem zalknu. Vytrvale a nenápadně jsem bylo zabíjeno. Nikoli snad ze zlého úmyslu, ale z čiré hlouposti a sobectví.

Pak do mne vstoupilo uklidňující anestetikum, které mi umožnilo vypořádat se s již jasně definovanou nenávisť maminky vůči mně:

Ty skrytý zabijáku, neviditelný malý vrahu! Zkus mě zabít! Já se ti nedám!

Potom matčino vědomí zcela zakryly uspávající drogy. To já jsem slyšelo zneklidňující cinkání neviditelných nástrojů. A potom jsem i uvidělo v bezprostřední blízkosti třpytivý pochromovaný břit. Hezké! Avšak to byla na nějakou dobu poslední hezká věc, kterou jsem uvidělo. Pak jsem bylo vyvrženo na ostré světlo, padající ze žhoubního zrcadla. Zbaveno stavu růžové beztíže a bezpečného splývání. A než jsem se poprvé mohlo porozhlédnout venku, už mě začali mučit. Pověsili mě za nožičky, plácali po zadečku.

„Uááá, uááááá!“

To byl můj první pocit. Mělo jsem si na něj brzo zvyknout.

*

Očistili mě, dezinfikovali, zavinuli, odvezli do sálu, přeplněného podobnými nešťastníky jako já a nechali v osamění. Pátralo jsem v myšlenkách té havěti kolem sebe, ale nacházelo jsem jen změt neuspořádaných pocitů. Raději jsem usnulo.

Probudilo jsem se vedle velkého cizího těla, plného úzkostných myšlenek. Odevšad jsem cítilo zvláštní směs úzkosti a štěstí. Štěstí matek i úzkost matek. Štěstí, že byl zdárně překonán první nebezpečný krok na cestě člověka životem. Úzkost, zdali je novorozeňátko zdravé, zda není ohrožené. Nevyslovený, avšak palčivě jasný strach *jestli nezemře*.

Maminka však žádnou radost ani štěstí necítila. Jen jakýsi hluboce uspokojující pocit, že nezemřela ona. A pak zcela nepatřičnou naději:

Snad zemře samo.

Krom myšlenek jsem však slyšelo i reálné kroky. Tiché, neúprosně se blížící kroky.

„Alice,“ řekl někdo.

„Davide,“ vydechla maminka. A v myšlenkách dodala.

Chtěl bys vidět mého vraha?

Poodhrnula pokrývku, která mě chránila před pohledem příchozího. A jeho před mým. Uvidělo jsem vysokého tmavovlasého muže s hlubokými modrými jiskrnými očima a usměvavou tváří.

„To je ale opravdu krásný kluk!“ zvolal tatínek a mne poprvé zalil závan vřelého citu.

Později jsem pochopilo, že to už navždycky budou pouze závany.

*

Aleje vzrostlých palem tiše šuměly na okraji širokého bulváru, když jsme je míjeli ve velkém rychlém černém automobilu. Tatínek nás vzal teplým jarním odpolednem pod šmolkově modrou oblohou pryč od místa mého zrození. Řídil a stále mluvil. Mluvil a kouřil mohutně dýmající doutník. Modrojas oblohy a barevné květiny v záhonech, růžové teplé světlo za zavřenými víčky, to vše působilo konejšivě. Jenže tuto pohodu kazilo hned několik věcí najednou. Šedý kouř doutníku, černá barva vozu a pochmurné tatínkovy myšlenky.

Nesmím ji vyplašit. Doktor Jeffers říkal, že vedla na porodním sále povážlivé řeči. Snad to čas zhojí. Musím se chovat klidně a snášet Aliciny vrtochy. Půjde nejspíš jen o obvyklé poporodní stavy.

Cítil jsem přitom tatínkovu bolest i rozpaky. A maminčinu – lhostejnost. Pro tentokrát alespoň lhostejnost. Lhostejnost se odrážela i ve způsobu, jakým mne držela. Jako nějakou neživou figurku. Každá holčička by svou panenku uměla uchopit lépe!

Tatínek se pokusil na své tváři vyrobit úsměv.

„Tak jak budeme našemu děťátku říkat?“ zeptal se se špatně hranou bodrostí, ale asi v nesprávný okamžik.

„Snad to nespěchá,“ téměř odsekla maminka. „Chci tomu vybrat nějaké hodně originální jméno. Něco, co by odráželo jeho charakter,“ řekla a domyslela *vraha*.

„A nekuř, mohlo by mu to škodit,“ dodala bez jakékoli emoce. Ale já pochopilo, že se snaží manžela přimět, aby nekouřil především v její přítomnosti. Cítilo jsem, že jí tatínkovy doutníky vadí, ale ne kvůli jeho zdraví nebo snad dokonce kvůli mému zdraví. Ani si nemyslela, že by mohly skutečně škodit třeba i jejímu zdraví. Prostě jí páchly. A svým zápachem zamořovaly záclony a šaty. Její šaty. Pro tento svůj tajný boj mě jenom zneužila.

„Tak promiň,“ pronesl tatínek, stáhnul okénko a vyhodil doutník ven. *To nejspíš nebudu moci kouřit ani ve svém domě?* Mamince se povedlo, aby vůči mně pocítil vlastně vůbec poprvé nelibost.

Teplý vánek mi čechral čupřinku lanuga na hlavičce. Míjeli jsme otevřené obchody s lahodnými potravinami, stánky s čpícími hamburgery a praženou kukuřicí, tržiště vonící ovocem a zeleninou, obsazené zahrádky restaurací. Zachycovalo jsem stovky rozkošných pachů, ale nejvíce mě zajímala vůně maminčiných prsů. Jenže to už jsem vědělo, že si mateřského mléka neužiji – určitě ne od maminky. Velký černý tatínkův automobil si vezl v kufru několik krabic umělé výživy, která mi měla stačit pro první týdny života.

„Skvělá, zdravá kojenecká strava, která vašemu děťátku zabezpečí nejen nasycení, ale rovněž obsahuje důležité vitamíny a další složky, jež jsou nezbytné pro jeho zdravý tělesný i duševní vývoj,“ perlil doktor Jeffers stejně jako televizní reklamy, které jsem slýchalo ještě před narozením. Velkého spojence našel v mamince, která, jak jsem z jejích kostnatých nohou poznalo, bývala dříve asi dost vyhublá. Její prsa byla sice malá, ale mléko obsahovala. Tomu se dalo odpomoci: Na radu sestřiček si maminka v nemocnici kladla na ňadra studené obklady, a protože odmítala kojit, mlékotvorba po několika dnech ustala. Úplně sama ustala, jak pak maminka tatínkovi řekla. Ostatně tatínek jako moderní muž se také přikláněl k tomu, abych mělo moderní stravu. Myšlenka, že by jeho žena, žena prosperujícího obchodního zástupce, člena vyšší střední třídy, měla provádět něco tak zaostalého jako kojení, které se spíše hodí do nějaké nuzné indické vesnice,

ho mírně děsila. Sama představa odhalených ňader se zduřelými bradavkami, ze kterých odkapává mléko, mu svou živočišností byla doslova *odporná*.

Zato já jsem se zasnilo. Při pomýšlení na poklad, který mi je už navždy odepřen, jsem pocítilo záchvěv hladu a maně jsem zamlaskalo. Maminka se zachvěla odporem.

„Copak je, miláčku?“ zeptal se znepokojeně tatínek.

„Je mi zima, Davide. Zavři to okno, prosím tě,“ hlesla maminka. Tatínek vyjel s oknem nahoru. Oba jsme věděli, že teplé kalifornské jaro existenci jevu, popisovaného jako „zima“ vůbec nezná. Cítil jsem, že maminku spíše *zamrazilo*. Nebo možná ještě něco víc. Obešla ji *hrůza*. A to všechno z pouhého nevinného mlasknutí. To jsem tedy zvědavě, jak mne chce krmit.

Ukázalo se to hned toho večera – nijak!

*

Za předměstím, zaplněném malými domky, jsme projeli řídkým lesíkem a teprve pak se mezi dosud zcela nezastavěnými parcelami objevil tak trochu osamělý dům. Poněkud veliký dům, pokud by měl hostit jen tři obyvatele. Tatínek zajel ke garáži, vypnul motor, vystoupil ven, obešel auto a obřadně otevřel mamince dveře.

„Vítám vás, paní Leiberová, doma. Je pro nás potěšením přivítat i vašeho malého prince.“

Tak už alespoň vím, jak se jmenuji. Leiber!

Maminka mu nato mlčky předala otep slámy – tak mě alespoň držela. Tatínek se snažil přehnanou dvorností zabránit svým černým myšlenkám. Držel mne v levačce a pravačkou odemykal dveře. Vešli jsem dovnitř. Zvědavě jsem se rozhlíželo. Všechno nové mě tak zajímalo! Tolik poutavých věcí jsem najednou mělo k okukování.

Většinu přízemí zabírala hala s jídelním koutem. Vedle něj se otevíraly dveře do kuchyně. Další dveře v protější stěně byly zavřené, nádherně intarzované a se zlatou klikou. *Knihovna*, pochlubil se tatínek mimoděk. Jakoupak knížku tam čte nejraději? *Bourbon*. Pod schodištěm se ukrývala další spíše dvířka nežli dveře, která téměř splývala svou tapetou se stejně potapetovanou zdí. *Kumbál*, odpověděl maminčin mozek automaticky.

Pak jsme vystoupali po nesmyslně strmém schodišti do patra. Architekt zde zjevně šetřil místem, aby udělal halu prostornější. Nahoře procházela domem dlouhá chodba. Zaznamenalo jsem na ni spoustu dveří. Později

jsem zjistilo, že patří k ložnici, pracovně a místnosti pro hosty. Až na konci chodby, dokonce až za koupelnou, se nacházel nejmenší pokojík, který byl určen pro moje přebývání. A v něm žádné obrazy, žádný nábytek, jen dětská postýlka, otočená tak, že jsem ani nevidělo z okna.

Dětský pokoj? Samovazba! Vědělo jsem však, že bude lépe. Cítilo jsem kolem sebe, přes všechnu tu černě maminčiných strachů a kouřovou šedťatínekových rozpaků, jakousi širokou rozevřenou růžovou náruč, která mě už brzy ochrání. A tak jsem hned po uložení do postýlky usnulo.

*

Večeře probíhala velmi podivně. Totiž večeře mých rodičů, já jsem si v porodnici zvyklo jíst každé tři hodiny. Ale protože doba mého krmení připadla právě na dobu večeře, vyzvedl mě tatínek z postýlky a snesl do haly. Přinesl mě, aniž by ho o to maminka požádala. A aniž maminka projevila nějaký zájem, posadil mě ke stolu – snad aby nezahálela novotou vonící vysoká židlička. Podepřel mě mnoha polštáři. Chtěl snad ze mě mít nějakého tělocvičného přeborníka? Avšak poznalo jsem, že nejspíš nesleduje žádné poučné pořady v televizi, takže neví, že dítě by mělo – i opřené – sedět až od šesti měsíců věku. Maminka, se kterou jsme přece sledovali stejné pořady a se kterou jsem chodilo i do poradny, kde nám hezky vykládali, co nás čeká, k tomu pouze prohlásila:

„Ještě je moc malé na sezení.“

Řekla, ale neudělala nic. Takže jsem se zavrtělo v těch mnoha polštářcích a nějak jsem se upravilo do pololežící polohy.

I krmit mne musel tatínek. Umělé mléko v lahvičce bylo alespoň o dva stupně chladnější, než mělo být. Pouštělo jsem ho koutkem úst. Už jsem se chystalo protestovat, když tatínek začal zábavně mluvit.

„Teď se budeme konečně mít, teď si budeme skvěle žít! Máme rodinku i hezký domek. Ve firmě to taky šlape, kšefty se jen hrnou. Šéf mi slíbil mimořádnou odměnu. Je se mnou spokojený. Nejspíš dostanu i přidáno.“

Jenže zatímco tatínek růžově vykládal a usmíval se, cítilo jsem při tom i jeho vnitřní monolog.

Doktor říkal, že mám být trpělivý. Ale copak se takhle chová nějaká matka? Tak odtažitě a cize k vlastnímu dítěti?

A to ještě neslyšel její černé myšlenky! Maminka se vidličkou rýpala v obloženém talíři a tatínka vůbec neposlouchala. Myslela si své.

To dítě mne nemá rádo. A Davida přitom snad zajímá více, než já. Jaké to bylo krásné, když jsme spolu chodili, anebo ještě na začátku manželství. Než přišlo... To. Stále Davida miluji, ale mám pocit, že ho začínám ztrácet. Měla bych mít ráda i to malé. Víím, je zvykem mít rád děti. Ale bude mít dítě rádo mě? Nás? Zdá se mi, že nás naschvál rozeštvává! Tak malé a už tak zlé. Zlé malé dítě. Jaké bude, až vyroste? Zlé velké dítě? Jak se mám proti němu bránit? Jít ho udat na policii? Přinejmenším jednou mě už chtělo zabít. Chtělo jednou, bude to chtít opakovat. A bude to opakovat, víím to. Dokud se mu to nepodaří. Jenomže zákonů se proti svému dítěti dovolávat nemohu. Budu muset něco udělat sama. Něco. Včas!

Tatínek mě dokrmil a s demonstrativní péčí mi utřel ústa. Když se mu na jeho optimistické povídání nedostalo žádné odpovědi, začal se cítit uraženě.

„Asi tě nezajímalo, co jsem ti říkal. Že tě nezajímá moje práce, to jsem si zvykl, i když se někdy divím, proč tě tedy vlastně zajímají moje šeky. Ale přece jen bych tak trochu čekal, že se budeš zajímat alespoň o naše dítě. O své dítě!“

Trochu jsem si odříhlo.

„Prosím tě, mlč!“ vykřikla maminka. „Bud' zticha! Před ním! Vyřikáme si to pak!“

Cítilo jsem tatínkův temný hněv, který s vypětím všech sil ovládl.

„Jak myslíš. Víím, žes to měla těžké. Promiň.“

A vzal mě a odnesl do mé cely. Pak se okamžitě vrátil k mamince.

S lítostí jsem vzpomínalo na porodnici. Tam mne večer koupali. Ono je to nepříjemné, když se vám loupe kůže v šupinkách a ani se nemůžete podrbat. Chtělo jsem začít plakat, ale uslyšelo jsem vzdálené hlasy, tam odzdola, z haly. Tatínek nechal pootevřené dveře. Bylo to však daleko. Tak daleko, že jsem nezaslechlo myšlenky, pouze jejich barvy. Tak daleko, že jsem nerozumělo slovům, jen jejich tónu. To mi však stačilo, abych pochopilo jejich význam. Nešlo o hádku ani vzájemné vyčítání. Maminka promlouvala sytým měkkým hlasem zamilované, a tatínek jí odpovídal svým uklidňujícím barytonem. Nemuselo jsem slyšet, abych vědělo, že si říkají *konečně sami!*

Napínalo jsem sluch a nakonec jsem přece jen zaslechlo maminičino vzlyknutí, které proběhlo tentokrát souběžně – v hlasu i mysli.

„... žádné děti...“

A pak její zděšený výkřik.

„Je tady, poslouchá nás!“

Chvíli zněl tatínekův konejšivý hlas. Pak jsem uslyšelo kroky, jak pomalu a těžce vystupují po schodišti. Společné kroky rodičů. Šly blíž a blíže. Před mými dveřmi se váhavě zastavily. Už jsem opět zachycovalo maminčiny myšlenky.

Nesmím dát najevo, že se ho bojím. Pokud tam bude...

Dveře se otevřely. Maminka pomaličku přistoupila k mé postýlce. Blížila se jen po krůčcích, váhavě, jako by přistupovala k okraji hluboké propasti. Pak nahlédla přes její okraj. V její mysli jsem zaznamenalo zděšení, které se nezakrytě projevilo i ve tváři.

„Davide!“

Z druhého okraje propasti mé postýlky ke mně shlédla tatínkova znepokojená tvář.

„Chudáček, jak je červený a zpocený. Asi plakal.“

„Ale dveře byly pootevřené a my jsme nic neslyšeli,“ oponovala maminka. „Já tedy ne.“

Dveře byly pootevřené, přelezlo přes okraj postýlky a plazilo se až ke schodům, odkud nás špehovalo! Je mu týden a už sedí. Proč by nemohlo lézt? A šplhat? Proto je tak zplavené!

Tatínek se najednou zasmál.

„Už vím, proč je tak červené v obličejí a proč máchá ručkami. Ty to necítíš?“

Aniž bych to zpozorovalo, pokakalo jsem se. A teprve nyní jsem začalo plakat. Avšak ne kvůli tomu pokakání.

*

Tatínek si na mamince doslova vynutil, aby mě mohl převést do rodičovské ložnice. Prý „mimořádně“. Hloupý argument. Pro všechny by bylo pohodlnější, kdybych první měsíce spalo u maminky pořád. Aby mohla kontrolovat můj dech. Aby mě mohla vždy včas utiřit, přebalit, nakrmit. Alespoň jednou v noci prostě jíst musím. Nejsem žádný malý dospělý, jsem nemluvně s malým žaludkem, do něhož se toho moc nevejde, ale které musí růst. A hodně, hodně jíst. Abych mělo sílu. Jenže po porodu zatím stále ještě hubnu. Takže minimálně jedno jídlo v noci, tak kolem druhé, třetí hodiny ranní, je pro mě nutností. Když budu ležet blízko maminky,